

Amíg nem késő

Mi, alulírottak, az Örley-Kör tagjai és más írók, a demokratikus és hazafias megnyilvánulásokat elfojtó kommunista diktatúra éveiben — ki művekben, ki kulturális, ki politikai ellenzéki fellépések keretei között megkíséreltük ébren tartani és képviselni a politikai jogegyenlőség és hazaszeretet egymástól elválaszthatatlan szellemiségét. A diktatúra lebontása óta pártállásunktól vagy politikai rokonszenveinktől függetlenül igyekszünk szembeszállni a demokrácia eszméinek és a nemzeti öntudatnak egymás ellen történő kijátszásával.

Aggodalommal szemléljük a közéletben szaporodó szélsőséges, főleg szélsőjobboldali megnyilvánulásokat. Ami 1992. február 4-én a magyar demokrácia centrumában, a parlamentben történt, minden eddig tapasztalt megnyilvánulásnál veszelmesebb. Miklós Árpád képviselő felszólalásában olyan, a „magyar szellem önvédelmének” eszméjét kisajátítani próbáló folyóiratot vett védelmébe, mely a fasizmus háborús bűntetteit kicsinyítő és a náci háborús bűnösöket felmagasztaló írásokat közöl. Idézzük szavait: „Azt határozottan vissza kell utasítani, hogy ilyen neonácinak tűnjék a Hunnia, amint azt Fodor Gábor mondta. Szó sincsen róla: a magyar szellem önvédelme.” Gadó György képviselő visszautasította Miklós Árpád felszólalását és a szóbanforgó lapot és az azt védő képviselőt „a faiszta eszméktől nem távol állónak” minősítette. Ezek után Kónya Imre, az MDF frakcióvezetője sajtótájékoztatóján nemhogy elhatárolta volna magát Miklós Árpád szavaitól, hanem Gadó

György hozzászólásának kivizsgálását követelte.

Azzal, hogy a kormánypárt frakcióvezetője a parlamentben eluralkodó nemtelen indulatokért nem az ilyen indulatokat szító lapot és annak szellemiségét megvédő képviselőt teszi felelőssé, hanem az uszítás ellen fellépőket, veszélyes precedenst teremtett. Sok európai országban létezik szélsőjobboldali, neofasiszta és fajvédő politikai mozgalom. Néhány országban a parlamentbe is bejutottak ilyen pártok. De egyetlen valóban európai országban sem történt még meg, hogy a kormánypárt frakcióvezetője a szélsőjobboldalt mentegető képviselő védelmére kelt volna, még kevésbé, hogy bűnbaknak azokat kiáltják ki, akik e szélsőség ellen fellépnek.

Magyar írók vagyunk. Hozzánk az egyetemes szellem magyar nyelven szól. Éppen a magyar szellemi önvédelem érdekében a legélesebben tiltakozunk az ellen, hogy az ország parlamentjében védelmezzék a nemzetiszocialista bűnök tisztára mosásának szellem- és nemzetellenes kísérletét. Az eddigieknél sokkal határozottabb fellépést várunk el a politikusoktól ezekkel a kísérletekkel szemben.

Meggyőződésünk, hogy a magyar demokrácia ügyét azzal szolgáljuk, ha minden törvényes eszközzel élve megakadályozzuk, hogy a hazánkra katasztrofális bolsevizmus bukása után bárki megpróbálja rehabilitálni a fajvédő, nemzetiszocialista eszmeiséget, amely egyszer már szintén romlásba döntötte az országot. Ez ellen akkor kell föllépnünk, amikor még nem késő. Most.

Balassa Péter, Bereményi Géza, Békés Pál, Bikácsi Gergely, Bojtár Endre, Bojtár B. Endre, Bratka László, Csalog Zsolt, Csaplár Vilmos, Csordás Gábor, Csuha István, Dérczy Péter, **Eörsi István**, Ferencz Győző, Földényi F. László, Garaczi László, Györe Balázs, Horgas Béla, Ilia Mihály, Kalapáti Ferenc, Karátsón Gábor, Kemenczy Judit, Kertész Imre, Konrád György, Kornis Mihály, Könczöl Csaba, Kőrössi P. József, Kukorelly Endre, Lakatos István, Lányi András, Lengyel Péter, Levendel Júlia, Mándy Iván, Mándy Stefánia, Miklóssy Endre, Németh Gábor, Radnóti Sándor, Rác Péter, Rakovszky Zsuzsa, St.Auby Tamás, Szkárosi Endre, Sugár János, Surányi László, Szilágyi Ákos, Tábor Ádám, Tillmann J. A., Tóth Gábor Ákos, Török András, Turay Tamás, Ungváry Rudolf, Várady Szabolcs, Varga Imre

Budapest, 1992. február 8.